

Påskedag

En samtale med en engel

Hvem skal vi tale med i dag?

Det er så mærkeligt. Den tomme grav. Graven. Gravhulen.

Vi er på en måde alle sammen herinde! Jo, mere eller mindre, efter at vi er sat i isolation, efter at Jesus døde langfredag, efter at så mange er døde i respiratorer verden over.

Faktum er, at det ikke altid er helt enkelt at få de døde begravet. Det ser vi mange steder i verden lige nu. Det var også tilfældet for Jesus og hans nærmeste. Ja for dem var det svært overhovedet at få liget udleveret. Men det lykkedes til sidst, fordi en rigmand fra Arimatæa ved navn Josef, der var blevet discipel af Jesus, trådte til. Han gav den grav, han havde fået udhugget til sig selv. Og så gik han til Pilatus, og overtalte ham til at udlevere liget.

Derefter svøbte Josef Jesu legeme i et liglagen og fik det lagt i graven. Efter al sandsynlighed med hjælp fra to kvinder, Maria Magdalene og den anden Maria. En stor sten blev væltet hen foran indgangen til gravhulen.

Om lørdagen blev der også stillet vagter foran graven, for at ingen skulle kunne komme ind eller ud.

Alligevel var og er det, som om Jesu grav i løbet af de her dage på mærkelig vis udvidede sig, uden at nogen kunne stoppe det. Det er som om gravhulen – tom og fyldt med mørke – kom til at omfatte den ganske verden!

Vi har næsten kunnet mærke lidt af det, gravens tomme mørke, når vi har set de barskeste nyhedsudsendelser fra verdens brændpunkter. Ikke mindst her i Coronatiden. Det var og er svært at finde håb den lange mørke fredag og lørdag..... Der er tomt og fyldt med mørke herinde.

Men se, nu sker der noget. I dag. Påskedag. Allerede nu, tidlig morgen.

Der er lys. Vi kan ane lys. De første solglimt trænger ind ad sprækkerne mellem den store sten for indgangen og selve klippehulen. Vi aner, at stenen måske kan flyttes, så lyset kan komme rigtigt ind i mørket.

Ja, nu begynder det at ske. At blive virkeligt. Vi kan høre lyse og fine stemmer uden for. Det må være Maria Magdalene og den anden Maria, der taler sammen. Måske beder de sammen?

Det giver håb i mørket, måske ender det hele alligevel godt?

Men netop som vi håber, hører vi en uhørt rumlen og mærker en rysten fra dybet. Hvad er dog det? Er det mon jordens undergang? Nu kan man høre kvinder skrig og mænd råbe udenfor.

Jo, det er et faktum, at i de her områder er jordskælv og katastrofer ikke uvant, men det her er så sandelig noget andet! Det er som om det er selveste himlen, der nu gennemrusker sin faldne jord med enorme kræfter.

Mens det hele buldrer omkring graven, kommer tanken i mørket: er det her den endelige død?

Men så er der nye lyde udenfor. En ny slags buldren. Som en hær af engle eller helikoptere, der vil komme os til undsætning.

Og så sker det! Stenen bliver væltet fra! Et hav af lys vælter ind i vores isolationscelle.

Mest overvældende er det at se dig, forunderlige engel, ja vi kalder dig 'vores', for du er vores første redningsmand.

Du er som lynild, din klædning er hvid som sne, og nu sætter du dig på den kæmpestore sten, let og stilfærdigt som et underfuldt fnug fra himlen. Samtidig er du mægtig, og over for din mægtighed syner stenen bare af at være sådan en, børnene bruger, når de leger.

Din kraft er ikke til at tage fejl af. Og det gør vagterne bange. De ryster helt. Dødens tjenere var de før. Det er de ikke længere. Nu er de sat ud af spillet.

Mens det her sker, griber vi chancen, vi løber gennem lyset ud af graven og kaster os i armene på de første rigtig levende mennesker derude i friheden, Maria Magdalene og den anden Maria, det første gensyn med Guds familie.

Mod alle lovbud og påbud knuger vi os til dem, krammer hinanden, stadig ikke sikre på, om vi skal leve eller dø. Men en stemme kommer os i forkøbet:

»Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.«

Det er dig, engel. Du forkynder os påskeevangeliet. At nu sker der noget helt nyt. Dine ord er som en glædesstrøm, der får os til at tro, at det nu er helt vist, at der er lys for enden af tunnelen. Vi græder af glæde.

Vi er euforiske, men hurtigt bryder Maria Magdalene og den anden Maria op. De løber alt hvad de kan for at overbringe nyheden til disciplene og til verden: at Jesus lever, og at Gud med sin enorme lungekapacitet nu vil ånde sin søns kærlighed ind i hvert et menneskeliv og det med en kraft, som ingen respirator i hele verden vil kunne gøre ham efter.

Stilheden falder på. Du - 'vores' engel - er kommet med fred, trøst og nyt mod og nye kræfter.

Sammen med dig, budbringer fra Gud, verdens engel, kan vi endelig føle os rigtig glædestrætte. Og jo, også lidt nysgerrige.

For hvem er du egentlig? Er du ærkeenglen Gabriel? Dig som Gud sendte til Zakarias for at fortælle, at hans kone Elisabeth skulle føde en søn? Dig som også senere blev sendt til Maria for at overbringe hende den helt særlige nyhed, at det var hende, der skulle føde Guds søn, han som i dag er opstået fra de døde?

Er det dig, der for tredje gang har vist sig for os i det Ny Testamente, nu for at overbringe os den glædelige nyhed: at Jesus ikke er forsvundet fra vores verden, men er opstået fra den grav, som også er vores. For at lade den blive gennemtrængt af lyset og vise os udgangen til det kærlighedens hospital, hvor selveste nåden bliver den levende og åndelige respirator, der kan holde os i live for altid.

Hvem end du er, engel, så ved vi, at du er en budbringer fra Gud. Bindeled mellem Guds og vores verden. Var du mon også med i koret julenat, dengang englene i den himmelske herligheds lys kom til hyrderne på marken og forkyndte fred på jorden?

Nå, men i hvert fald er det godt at vide, at alle engleskarerne støtter op omkring lovprisningen og forkyndelsen af Herren Jesus Kristus.

Tak fordi du og din hærske stadig er med os, når det gælder, som her i dag i forkyndelsen af Jesus Kristus som opstanden, og dermed også jo den endelige udfrielse fra vores tomme grav.

Vi er glade for, at vi her i dag kan sidde i sollyset og du på stenen med din lysende kraft, og vi føle os som én stor familie i kampen mod det mørke, som af og til vil gribe os. Nu, denne morgen har vi vished: Kristus er opstået!

Lad os derfor i dag ikke gribe til nogen klageformular, men til en hel anden formular, som Gud også har givet os i 'Salmernes Bog', nemlig en rigtig takkeformular.

Vi har en fortrinlig en af slagsen i bibelteksterne til i dag, Påskedag. Lad os slutte med den og følgende skrivelse:

Sahl-Vinderup d. 12. april 2020.

Kære Gud

Som én stor familie vil vi i dag gerne sende dig en kæmpe stor tak for det, som du har givet os med din søns opstandelse. En gave der een gang for alle har åbnet verdens grav for himlens lys og glæde.

Som der står i 'Salmernes Bog' 118, 19-29:

'Luk retfærdighedens porte op, jeg vil gå ind og takke Herren! Her er Herrens port, her går de retfærdige ind!'

Jeg takker dig, for du svarede mig og blev min frelse. Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnestein. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne.

Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den. Herre, frels dog! Herre, lad det lykkes!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Vi velsigner jer fra Herrens tempel.

Herren er Gud, han skal give os lys. Lad festprocessionen danne kæde helt op til alterets horn! Du er min Gud, jeg takker dig, min Gud, jeg priser dig. Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid.'

Med venlig hilsen

*Dine kirker i Sahl-Vinderup Pastorat –
og alle de andre der gerne i dag vil være medunderskrivere i ånden*

Glædelig påske
Gertrud Bangshøj